

— Нѣма го тука, отговорилъ плѣнникътъ. Остана у брата ми въ града Видинъ.

— Върви напрѣдъ! Ще те закарамъ при кмета заповѣдало овчарчегото.

Сръбскиятъ войникъ извадилъ една кърпа и прѣдложилъ на малкия герой 18 лева, за да го пусне на свобода.

— Мене пари не ми трѣбать! отговорилъ Костадинъ. Ако се противишь, ще те застрѣлямъ.

Плѣнникътъ се поогледалъ и пакъ рѣкълъ:

— Слушай, малко момче, остави ме! Азъ не съмъ лошъ човѣкъ. Азъ съмъ плѣнникъ. Имамъ дѣца като тебе. Моля ти се, остави ме!

— Не може! извикалъ нашиятъ герой. Нека те освободи кмета. Той е издалъ заповѣдъ да се залавя всѣки плѣнникъ, шомъ при него нѣма стража.

— Моля ти се, момче, пусни ме да си вървя!

— Тръгвай! извикало овчарчето и подкарало плѣнника.

Сръбскиятъ войникъ вървѣлъ на 20 крачки напрѣдъ и Костадинъ го каралъ съ насочена пушка. Ако хукне да бѣга, ще го застрѣля.

Закаралъ го въ общинага и го прѣдалъ на кмета, като разказалъ подробно, какъ го заловилъ. Всички останали зачудени отъ геройската достѣпка на овчарчето. А Костадинъ нарамилъ пушката и отишелъ пакъ въ гората при стадото си.

За тая случка се разчуло чакъ въ София. За нея писали и вѣстниците. Военниятъ министъръ я съобщилъ на Царя. Той се зарадвалъ и тутакси разпоредилъ да се награди малкия герой съ **орденъ** (сребъренъ медалъ) за заслуга на военна лента.

Сега Костадинъ Ив. Найденовъ носи ордена всѣки празникъ, и всички въ селото го обичать и му се радватъ.

